

Alkelforum

PLATFORUM, ONREGELMATIG MAAR GEREGELD VERSCHIJNEND STRIJDSCRIFT SINDS 30 MAART 1982

DE ALLERLAATSTE DAGEN DER MENSHEID

antwerpen, donderdag 19 november 2009

2de bedrijf, 1Ode scène

Antwerpen. De volgende dag. De Waelplaats, voor het Museum der Schone Kunsten. Er vormen zich groepen.

DE HEER TSJING-TSJING: Noh, hebbie 't ghoord?

DE HEER BOEM-BOEM: Wat?

DE HEER TSJING-TSJING: Dat koningin Fabiola is overleden!

DE HEER BOEM-BOEM: Alweer? Dat is al de derde keer dit jaar! Wat had ze nou weer?

DE HEER TSJING-TSJING: Noh, toen ze 't nieuws hoorde dat prins Laurent en prinses Claire uit elkaar gingen.

DE HEER BOEM-BOEM: Wat? Gaan die uit elkaar dan?

DE HEER TSJING-TSJING: Noh, nee, maar ze kunnen geen kinderoppas vinden. Omdat ze deze keer een Nederlandstalige wilden. Toen dat in Vlaanderen niet lukte, zijn ze tot in Nederland gaan zoeken.

DE HEER BOEM-BOEM: Helemaal tot in Nederland? Zijn er geen Nederlandstaligen in Vlaanderen?

DE HEER TSJING-TSJING: Geen een, meneer.

DE HEER BOEM-BOEM: Noh, en hebbm ze iemand gevonden?

DE HEER TSJING-TSJING: "Uiteindelijk," zegt Laurent, "hebben we iemand gevonden, maar ik kan u niet zeggen of het een Vlaams of een Nederlands meisje is."

DE HEER BOEM-BOEM: Noh, waarom kan ie dat niet zeggen?

DE HEER TSJING-TSJING: Noh, omdat ie het niet kan zeggen.

DE HEER BOEM-BOEM: Noh, en waarom kan ie het niet zeggen?

DE HEER TSJING-TSJING: Noh, omdat ie het niet weet. Hij kan het niet horen. Hij spreekt zelf geen Nederlands!

(voor het Zuid-café.)

DE HEER NOU-NOU: Noh, wat lees ik vandaag in de Mor-

gen van gisteren? Kinderoppas van Laurent en Claire moet exotische talen spreken!

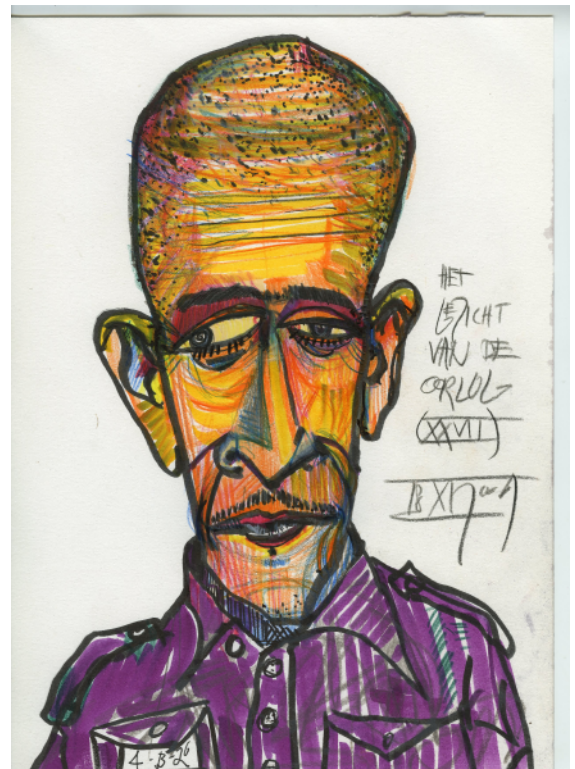
MEVROUW NOU-NOU: Wat, Nederlands?

DE HEER NOU-NOU: Noh nee, Arabisch en Chinees!
(voor De Revista, magazines, gazettes, boeken, café.)

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: Wat lees ik in de Morgen van vandaag? Het slotoffensief is ingezet.

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Ga weg! Waar?

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: Alle wapens worden uit de

kast gehaald. Alle registers worden opengetrokken. De afgelopen tijd is er al scherp stelling genomen, maar het echte offensief werd enkele dagen geleden ingezet en duurt onverminderd voort. En nu dus dat slotoffensief. Het zal er gaan stuiven. Nu is het oorlog.

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Maar waar dan, schatje? Je maakt me bang!

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: Hier staat het toch, zwart op wit: de vijandelikheden werden geopend met een regelrechte aanval! Ze schieten met scherp! Ze slaan als dollen mannen om zich heen! De as Parijs-Berlijn herleeft!

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Ik ga meteen de kinderen bellen, of Skypen. Ik maak me echt zorgen. Moeten we al onderduiken?

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: De strijd is nog niet beslist. Het zal er nog heet aan toegaan. Maar vanavond weten we meer.

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Vanavond al?

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: Noh, tijdens het diner. Dan gaat de kogel door de kerk.

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Wat? Schieten ze onder het eten? In een kerk? Waar heb je het dan over?

MENEER ZWART-GEEL-ROOD: Noh, over de lafhartige verrassingsaanval in de Britse pers op Van Rompuy!

MEVROUW ZWART-GEEL-ROOD: Ik haal onmiddellijk de zandzakken en het pinnekensdraad uit de kelder!

(voor Nuova Era.)

MENEER DUM-DUM: Noh, hij blijft er wel rustig onder, zo vlak voor Le Jour J, het Uur U, D-Day.

MENEER TUM-TUM: Wat je zegt. Hij praat nou ook al in haikoës:

Als ik 's nachts wakker
word, is 't van mijn kleinzoon, niet
van de zenuwen.

MENEER DUM-DUM: Razend knap. Iemand die praat en denkt in haikoës. Die man is geknipt voor de job!

(voorlopig changement.)

2de bedrijf, 11de scène

De gevoelige man in gesprek met de vrouw, haar wezen en verschijning in de allerlaatste dagen van zijn menselijkheid.

ZIJ: Er is maar één reden. Omdat hierzijn veel is, en omdat kennelijk al wat hier is ons nodig heeft, ons de vluchtigste vervluchtelingen. Het gaat óns en ons alleen aan.

HIJ: Eén keer! Eén keer en niet meer, één keer aards geweest te zijn, onherroepelijk en niet meer terug te roepen.

ZIJ: Ooit, als ik je verlies, zul je kunnen slapen. Als ik je alleen laat met het jouwe, als een tuin met een boom van van melisse en steranijs. En dat ooit is nu.

HIJ: Vandaag hoorde ik Winston Churchill's toespraak 'We will not surrender' vertaald worden door de presentator van

het Radio 1-Journaal met 'wij zullen niet overgeven.' Zo ongeveer ben ik eraan toe.

ZIJ: Slik die lokroep van donker snikken in. De zee wist op het zand de voetstappen van onverenigde geliefden.

HIJ: ...

ZIJ: Het voelt alsof ik al het licht verlies. De avond komt dichterbij en het huis wordt huiselijk. Ik strek eenzaam beide armen uit en niemand zegt mij waar ik thuishoor.

HIJ: Alleen in jouw ogen kan ik wonen, maar de mijne zijn nu leeg. En mijn ledige handen beven want ze zien je niet meer.

ZIJ (*geeft hem een klinkende serie oorvijgen*): Stuk verdriet! Praten zonder iets te zeggen! Dagdromen die de zonnen verdampen. Laat me niet lachen en huilen tegelijk. Jij met al je overbewoonde woorden.

HIJ (*raapt zijn bril op en buigt hem recht*): Onafwendbaar, onontkoombaar, onvermijdelijk... We hebben het allebei niet zo bedoeld. Bleek zijn de luchten, bibberend stormgejaagd, en vandaag heb ik voor het eerst gehuild.

ZIJ (*slaat hem op het hoofd met een messing lamp*): Hou op! Waarom heb ik overdag alle pracht verzameld in de tuinen en de stegen, kan ik je niet tonen in mijn nacht hoe mij de nieuwe rijkdom groter maakt, en hoe mij alle kronen passen?

HIJ (*bloedend uit één oor*): Er is water op de maan. In het heelal zijn sterren. Op aarde zijn er twee, die naar elkaar van verre smachten.

ZIJ: Het is tijd. Leg nu de schaduw op de zonnewijzers en laat op het veld de winden vrij. Wie nu geen huis heeft bouwt er ook geen meer. Wie nu alleen is, zal het nog lang blijven.

HIJ: Natuurlijk heb je gelijk, op moet je, opstaan en verder. 'Get a life,' heet het toch? Wie naar beneden kijkt valt van de trap. Wie verder klimt zal uiteindelijk het zwartste gat bereiken.

ZIJ: En zal zonder rust over de leyen zwerven als de blaadjes worden voortgedreven door de wind.

(changement.)

